

Очитѣ на Инокентий се изпълниха съ жива свѣтлина. Най-сетне той бѣ намѣрилъ тѣй дълго дирената истина. Да. Иастина, църквата на Латерана, събаряща се, изгнила и разядена отъ толкова грѣхове и мракъ църква, отново щѣше да се повдигне. Но следвайки примѣра на босия странникъ.

Съ любовъ и мѣдростъ, съ чисти рѣще и обилна прошка да прибере къмъ себе си своитѣ загубени чедѣ.

Но можеше ли волята само на единъ човѣкъ да извърши чудото? Следъ толкова вѣка пълни съ кръвъ и мракъ, съ единъ разяденъ, отъ проказата на толкова грѣхове клиръ? . . .

И очитѣ му спрѣха съ нѣжна и трепетна надежда върху просяка, босоногия, чиято парцалива туника въ този мигъ блестяше въ очитѣ му по-ярко отъ атлазената тога на кардинала.

27.

Надвечеръ тъмносинитѣ мъгли, които притискаха хълмоветѣ и тулѣха високитѣ нажбени стени на крепостния градъ, се отдрѣгнаха, запъплаха нагоре, очистиха небето. Задуха остъръ вѣтъръ, снѣженъ вѣтъръ, който свеждаше и люлъеше оголенитѣ дървета, издигаше въ въздуха влажнитѣ червени и жълти листа, свиваше пѣстъръ вихъръ, свирѣше въ куминитѣ. Дълги стада сребърни облаци се занизаха на югъ. Етъръ забуча, пълноводенъ и гнѣвенъ, въ препълненото си корито.

Би камбаната за вечерня. Старата Дафина влѣзе на прѣсти въ стаята на царкинята и се отправи къмъ пезула. Налѣ масло въ кандилото, прекръсти се, хвърли крадешкомъ взоръ къмъ Мария, която стоеше права, неподвижна, безмълвна край прозореца. Ала отъ внимателното око на старата жена, която обичаше момичето като свое чедо, не можеше да убѣгне безпокойството, което отъ време на време сгърчваше устнитѣ на девойката въ странна трѣпка. Тя се извърна, сякашъ стресната отъ дълбокъ сънъ, сви едно вежди:

— Какво има пакъ?